

Sài Gòn Ơi Tại Sao Thương Không Ở Nhớ Mà Đi , Đi Được Trời Ơi !

Sài Gòn bây giờ sao em nhỉ? Mười năm rồi, anh có biết gì đâu!

Chiều hôm nay, nghe lạnh, biết là Thu, anh nhớ quá lá me bay hồi đó...
Hồi đó em còn là cô bé nhỏ, tóc thề buông che kín nửa bờ vai.
Em tan trường về giữa lá me bay, chiều lành lạnh khiến chân mày líu ríu.
Anh sắp đi, gặp em lòng bỗng dịu, tưởng như mình còn mãi tuổi thanh niên! Chẳng hiểu vì sao anh với em quen.
Anh chỉ nhớ đã cầm tay em rất chặt...Anh chỉ nhớ đã hôn em ở mắt. Mắt em chao như thể lá me bay...

Sài Gòn bây giờ, em không nhớ đến ai.
Mười năm rồi, anh chờ thư không thấy.
Những mùa Hạ đốt lòng em, đã cháy, chút tình yêu thơ dại chắc chi còn?
Lá me bay, mùa Thu, hẫng buồn.
Em đã lớn...Mười năm. Hăm sáu tuổi!
Hồi gặp em, anh là người chết đuối.
Xa em rồi là tan, tựa mây tan. Lá me xanh khi đã nhuộm sắc vàng, rồi sẽ rụng, trải lên đường quá khứ...

Sài Gòn bây giờ, nếu anh về làm khách lữ, em làm gì, có noئن nụ cười duyên?
Hình như anh sắp sửa phát cơn điên! Phải trở ngược, phải băng về dĩ vãng!
Lá me vàng, mùa Thu nào vẫn sáng, chắc vẫn còn cài trên tóc em thôi...
Mười năm, ôi! Anh cứ nhớ em hoài, quên cả tuổi mình đang mùa sương tuyết!

Nhiều lúc anh chỉ muốn làm một bài thơ Tứ Tuyệt như Thôi Hộ ngày xưa gặp một giai nhân đứng dưới cội đào một sáng mùa Xuân, khi trở lại nghe tin nàng đã chết.
Em ơi em chẳng có gì bất diệt, thiệt vậy sao? Ngay với cả Sài Gòn!

Sài Gòn bây giờ ra sao? Anh hỏi mãi hỏi mòn, lá me rụng trong hồn bay tứ tán...Phải chi anh đừng đi, đừng xa "Cách Mạng", lá me bay chắc đầy ấp mộ tàn binh? BẠN bè anh còn mãi tuổi Xuân xanh, như em vậy...làm cho anh thương nhớ!

*Sài Gòn ơi, tại sao thương, không ở?
Nhớ mà đi, đi được, trời ơi!*

Trần Văn Lệ